

джерела зла й гуманізувати суспільні відносини. Ненасильство може тлумачитись як постнасильницька стадія у боротьбі за справедливість.

На Всесвітньому філософському конгресі (Москва, серпень 1993) було сформульовано такі принципи не насильства, як постійна готовність до діалогу, компромісу; намагання шукати такий вихід із конфлікту, який дав би опонентові змогу зберегти гідність, причетність (практичне сприяння) до того добра, в ім'я якого відбувається конфронтація.

Література:

1. Атаманюк З. М. Свобода як фактор соціокультурних трансформацій сучасного українського суспільства: монографія. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2020. 316 с.
2. Буслинський В. А. Основи філософських знань. Підручник. Львів : Новий Світ. 2020. 352 с.

*Ісрофілова Шахноза, студентка I року
навчання факультету іноземних мов
Університету Ушинського*

*Науковий керівник: Атаманюк З. М.,
доктор філософських наук, доцент кафедри філософії,
соціології та менеджменту соціокультурної діяльності
Університету Ушинського*

ФОРМИ НАУКОВОГО ПІЗНАННЯ

Наукове пізнання – це форма процесу пізнання, головною функцією якого є вироблення й теоретична систематизація об'єктивних знань про дійсність. У структурі наукового пізнання виокремлюються емпіричний і теоретичний рівні. На емпіричному рівні здійснюється спостереження об'єктів, фіксуються факти, проводяться експерименти. На теоретичному – створюються системи знань, теорій, у яких розкриваються загальні та необхідні зв'язки.

До форм пізнання належать проблема, ідея, концепція, гіпотеза, теорія. Кожна форма пізнання має свою специфіку.

Ідея – форма наукового пізнання, яка відображає зв'язки, закономірності дійсності і спрямована на її перетворення, а також поєднує істинне знання про дійсність і суб'єктивну мету її перетворення. Ідея в науковому пізнанні виконує багато функцій основними з яких є:

1. Підсумовування досвіду попереднього розвитку знання;
2. Синтезування знання в цілісну систему;
3. Спрямування пошуку нових шляхів вирішення проблем.

Проблема – це форма і засіб наукового пізнання, що відображає суперечність між знанням та дійсністю або протиріччя в самому пізнанні; вона є одночасно засобом і методом пошуку нових знань. Це теоретичне або практичне запитання, яке потребує свого вирішення, вивчення і дослідження.

Гіпотеза – форма наукового пізнання, за допомогою якої формується один із можливих варіантів вирішення проблеми, істинність якої ще не встановлена і не доведена. Гіпотези висуваються в контексті розвитку науки для вирішення якої-небудь конкретної проблеми з метою пояснення нових експериментальних даних шляхом проведення перевірки, доведення. Після цього гіпотеза перетворюється в наукову теорію або замінюється новою гіпотезою.

Концепція – спосіб розуміння, пояснення основної ідеї теорії, науково обґрунтований та доведений вираз основного змісту теорії.

Теорія – система глибоких та конкретних знань про дійсність, яка має логічну структуру і дає цілісне уявлення про закономірності та суттєві характеристики об'єкта. Теорія на відміну від гіпотези є тим знанням істинність якого доведена і перевірена практикою. Дві найважливіші функції теорії – пояснення та передбачення.

Література:

1. Баумейстер А. Буття і благо : монографія. Вінниця : Т.П. Барановська, 2014. 417 с.
2. Баумейстер А. Біля джерел мислення і буття : вибрані філософські етюди. Київ : Дух і літера, 2012. 473 с.
3. Гринів О. Історія української філософії. Львів : Тріада 11. плюс, 2015. 302 с.

Бальбуза О.М.

*Методист Одеського обласного ресурсного
центру підтримки інклюзивної освіти
КЗВО «ОАНО ООР»*

ВИКОРИСТАННЯ НЕТРАДИЦІЙНИХ ТЕХНІК МАЛЮВАННЯ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ

Анотація. Дана робота присвячена розгляду теоретичних та практичних передумов та можливостей використання нетрадиційних методів ізотерапії у роботі з дітьми з особливими освітніми потребами під час уроків та корекційних занять в умовах інклюзивного навчання.

Вступ. На сьогоднішній день в Україні відбуваються реформи в освіті, створення НУШ. Розвиток інклюзивного навчання є одним із пріоритетних напрямів діяльності МОН України і тому Міністерство системно працює над створенням нових можливостей для дітей з особливими освітніми потребами. Вже відкрито та постійно відкриваються інклюзивно-ресурсні центри, обласні центри підтримки інклюзивної освіти, проводяться науково-практичні конференції та семінари для фахівців які працюють з дітьми з особливими освітніми потребами (ООП).

Діти з ООП мають особливості в розвитку: зниження пізнавальної сфери та мовленнєвої активності, низький рівень кругозору, порушення розвитку психічних процесів. Для них характерна підвищена стомлюваність, низький рівень соціальної адаптації, агресивність, утруднення спілкування. Ці особливості у розвитку дитини часто супроводжуються, хронічними та соматичними захворюваннями. Тому на, сьогоднішній день, для фахівців які працюють в умовах інклюзії постає завдання створити безпечне інклюзивне середовища, для формування у дітей почуття захищеності, психологічного комфорту та сприяти всебічному розвитку дітей з ООП. Не менш важливим є створення ефективних розвиткові-корекційних програм для дітей з ООП.

Отже, ми бачимо необхідність використовувати інноваційні технології навчання та виховання, які сприятимуть зміцненню здоров'я учнів та базуються не на почутті «я інакший», а на стимулюванні відчуття успіху, оптимізму і віри у власні сили та здібності.

Однією з технологій, які направлені на збереження здоров'я в освітньому процесі, є Арт-терапія.

Арт-терапія – це спеціалізована форма психотерапії та психокорекції, заснована на мистецтві та творчості. Основне завдання арттерапії полягає в сприянні самовираження і самопізнання людини.